דאי סלקא דעתך תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. והכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגו'[ה] וההוא דינא דקא מייתי ומה נזיר בקבר כו' היכי קאמי והא זה וזה דאויין לתגלחת: לעולם אימא לך תגלחת דטומאה [ו]כיון שהוזה ושנה וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי [ז] דקא פריך ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת בתגלחת דנזירות קאמר דאילו נזירות בקבר כשהוא [ח] מגלח מעכשיו מתגלח על נזירות אבל נזיר מלורע כשמתגלח תחילה מתגלח על שנתרפא מצרעתו והכי קתני ימי חלוטו שאין ראוי לתגלחת טומאה דנזיר אלא לתגלחת דצרעת לא כל שכן שאין עולין מן המנין דנזירות דטהרה ועלעולם אימא לך היכא דנזר והוא בבית הקברות טעון גילוח דטומאה: **הא שמע וכי ימות מת עליו בפתע פתאום בטהור שנטמא כו':**

נזיר בקבר. שהיה טמא מתחילת [ט]נזירות: **אינו דין כו'.** [י] מדקתני ולפטור את הנזיר בקבר שאין טעון העברת שער שמע מינה דאין טעון גילוח [יא]שער ש"מ: **אלא** [יב] **טמא שנזר שביעי שלו.** שטובל בו עולה לו מן המנין דהואיל [יג]ואינו בר קרבן מתחיל למנות מבו ביום: **ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין.** דאין לו טהרה עד יום שמיני [יד]שמביא קרבנותיו כו': **דפגיע וקדש את ראשו.** שיתחיל למנות לענין נזירות ביום הבאת קרבנותיו שהוא שמיני דכתיב[טו] וביום השמיני יביא שתי תורים: **ביום תגלחתו.** שהוא שביעי דכתיב וגילח [טו] את ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו[טו]: **והא דתנן נזיר שנטמא כו' מאן תנא.** [יז]משיב להו טומאות הרבה ואפ"ה לא מייתי עלייהו אלא קרבן אחד: **אמר רב אסדא ר' יוסי ברבי יהודה היא.** דאמר נזירות טהרה משביעי שהוא יום תגלחתו חיילא עילויה: **ומשכחת לה.** דתיהוי טומאות הרבה: **כגון שנטמא.** ומנה ששה כדי להזות [יח]עליה בשלישי ובשביעי א] וחזר ונטמא ביו' ז' דטומאה אחריתי איקרי הואיל וטבל בו ביום אבל בקרבן אינו חייב אלא אחד שכל זמן שלא יצתה שעה שראויה להביא קרבן שעדיין לא הגיע ליום ח' אינו חייב אלא קרבן אחד אבל אם עלה וחזר ונטמא בשביעי (וחזר ונטמא בשביעי) כולהו טומאה אריכתא היא ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי יצתה שעה שראויה להביא קרבן מאי טעמא דרבי אמר קרא [ב]וכפר עליו מאשר חטא על הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו ביום

ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. בסוף ימי חלוטו כדכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו אבל תגלחת דטהרה ליתא ביה במלורע דגם תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו מתוך טומאה הוא מגלחה שגם בימי ספרו מטומא אדם במגע: **לא תגלחת טומאה** דנזירות קתני. כלומר לעולם אימא לך תגלחת דטומאה ודקאמרת דבימי חלוטו נמי איכא תגלחת דטומאה לא תגלחת דנזירות קתני דנזיר בקבר ראוי שערו לתגלחת מחמת נזירות ובימי חלוטו לא בעי תגלחת דטומאה מחמת נזירות אלא מחמת צרעתו וזה אין שייך לנזירות כלל הילכך לא יעלו לו ימיו לנזירותו: **בטהור שנטמא הכתוב מדבר.** כלומר שהתחיל למנות נזירות בטהרה ואחרי כן נטמא כדכתיב והימים הראשונים יפלו: **ולפטור** את הנזיר בקבר שאין טעון העברת שיער והבאת ציפרים. והוא הדין דממעטו ליה מאשם דכתיב בההוא עניינא והיינו דקאמר במתני' בנזיר בקבר אינו מביא קרבן טומאה דמיעטיה קרא כדדרשינן הכא: **והלא** דברים ק"ו. פירוש אי לא מיעטיה קרא ומה טהור שנטמא טעון כו' כלומר שטומאתו הזקיקתו לכך כל שכן היכא דנטמא מתחילתו שטמא ביומר שהזקיקתו טומאתו לכל ת"ל וטמא ראש נזרו מיותר דמלי למימר וכי ימות מת [עליו] בפתע פתאום וגלח ראשו: **ביום** הבאת קרבנותיו. דכך כתיב בקרא ביום השמיני יביא שתי תורים וכו' וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש ראשו ביום ההוא שמעינן ביום שמיני שהוא הבאת קרבנותיו כדמפרש לקמן בסמוך: **ביום** תגלחתו. הכתוב מדבר דהיינו בשביעי בסמוך מפרש טעמא: **והא** דתנן. פ' קמא דכריתות ב[לף ט.]: **משביעי** הוא דחיילא. משביעי [1] שמתחיל למנות נזירות משביעי: **ומשכחת** טומאות הרבה. כגון שנטמא ביום שביעי וחזר ונטמא בשביעי לסוף שביעי אחר שהזה ושנה וטבל דמיד כשהזה וטבל חל עליו באותו יום נזירות טהרה שביעי הוי ממנין שלשים כי נטמא ביום שביעי כיון דחל עליה נזירות טהרה כבר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא בששי דההיא ודאי טומאה אריכתא היא דאכתי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל מקום פוטר עצמו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא יצא שעה אחת ליום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ביום שמיני: **דאי** רבי. דאמר דאינו מתחיל למנות נזירות טהרה עד יום שמיני כולה[2] טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להתחיל נזירות והוי כאילו נטמא בששי ואמאי קרי ליה טומאות הרבה ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דיצא לשעה שראוי להביא קרבנותיו והוי כנטמא אחר הבאת קרבנותיו דודאי צריך להביא קרבן טומאה אחר: **דכתיב מאשר חטא על הנפש.** וכתיב בההוא קרא לגלתר וקדש ראשו ביום ההוא פי' ביום שכיפר עליו דהיינו בשמיני: **אם** כן לימא קרא וקדש את ראשו. ופשיטא דאשמיני דקיימינן ביה איירי ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני תנהו לשביעי דאיתור למשדי אשביעי:

הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו ביום

יג א מיי' פ"ו מהל' מזירות הלכה ג:
יד ב מיי' שם הלכה ח:
טו ג מיי' שם הלכה ז:
טז ד מיי' שם הל' טו וע"ש בכ"מ:

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע פִּתְאֹם וְטִמֵּא רֹאשׁ נְזִרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלְּחֶנּוּ: במדבר ו ט
2. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא: במדבר ו יא

מוסף רש"י

וקדש את ראשו. לנזירות טהרה שניה (כריתות ב:).

פי' הרא"ש

טהרה: מה טהור שנטמא וכו' אע"פ שתחלתו היה טהור כ"ש טמא שקבל עליו נזי' בטומאה: ביום הבאת קרבנותיו. דהיינו יום ח' אז מתחיל קדוש ראשו דהיינו גידול שער לנזירות טהרה דכתיב קדוש יהיה גדל פרע: רבי יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו. היינו בז' ולקמן מפרש טעמייהו: מני ר"י בר' יהודה [היא] דאמר נזיר טהרה מז' הוא דחיילה. הלכך קרי ביה טומאות הרבה כי כבר התחיל למנות נזירו' טהרה ומי' אינו מביא אלא קרבן א' דכיון דעדיין לא יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן אבל לרבי דאמר נזי' דטהרה לא חיילא עד ח' אם נטמא ב' חדא טומאה אריכתא היא ואם נטמא בח' הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן וב' קרבנות בעי למיתי:
ה) אימתי וקדש את ראשו בזמן שכפר. כלומר בזמן הראוי לכפרה אף אם לא כפר: א"כ לימא קרא וקדש את ראשו. ותו לא וממילא ידענא דאוכפר קאי:

ה) גרלאה דכן היה גירסתו בגמ'.

נוסחת הריב"ן

ה) דכיון: ז) מזירותו אינו דין: ג) כדאמרי': ד) שער ליתא בכ"י: ה) דאינו: ו) שמביא בו קרבן מאן תנא דנזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין אמר רב אסדא רבי היא דאמר אין מזירות טהרה אלא עליו עד יום שמיני שמביא קרבנותיו דתניא וקדש כו': ז) דתשיב: ח) עליו: ט) ודמי ליה כטומאה: י) דאינו: כ) בשמיני כו': ל) אמת ואמת: מ) לא מתוקמא כר' אלא כר' יוסי: נ) (דמשמע) ליתא בכ"י: ס) בשמיני הס"ד ואחר כך מה"ד תניהו ענין לשביעי שהוא יום תגלחתו אחלב עליו מזירות: דאהדר אטמי קודש שהביא קרבנו לחייב אותו בשני קרבנות טומאה: ורב וכו':

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעולם וכו' והא דקאמר ימי חלוטו כל"ל ותיבת פריך נמחק: (ב) בא"ד כשהוא מתגלח מעכשיו: (ג) ד"ה נזיר וכו' נזירות אינו דין כו' הס"ד ואמ"כ מ"ה ש"מ כו' מדקתני: (ד) ד"ה אלא שטמא שנזר: (ה) ד"ה ביום תגלחתו וכו' וגילח ראשו כל"ל ותיבת את נמחק: (ו) ד"ה כגון שנטמא וכו' טהרה כלל וקרי ליה טומאה אריכתא הס"ד ואמ"כ מ"ה אלא אינא מייב וכו' אלא קרבן אחד דאליבא דרבי כיון דנטמא ביום שמיני וכו' מתחייב קרבן על כל אחד כל"ל והל"ל ותיבת אלא נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה כגון שנטמא וכו' וחזר ונטמא ביום ז' דטומאה וכו'. נ"ב עי' מ"מ: ב) תוס' ד"ה ביום תגלחתו וכו' והא דתנן פ' קמא דכריתות דף ב' נ"ב כל"ל. ולא כחילופי גרסאות לעיל שהגיהו בחנם. אורח מישור:

הגהות התוספות

1. תיבת משביעי נמחק.
2. נ"ל כולהו.

ורבי ביום ההוא למה לי. דממילא ידעינן דאפשר קאי: **אע"פ** שלא **הביא** קרבנותיו. דפסטיה דקרא משמע דלא חייל עליה נזירות עד שיכפר בעולה ובחטאת דכתיב בקרא [קודם] וקדש ראשו והשתא אתי יתורא דביום ההוא לאשמועינן דחייל עליה נזירות ביום שמיני אע"פ שלא הביא קרבנותיו:

לוקמה כרבי וכגון שנטמא בליל שמיני. דחייל עליה נזירות קודם הבאת קרבנותיו ול"ג [דחזא][1] פי' כיון [דמרבינן] לרבי ביום השמיני אע"פ שלא הביא קרבנותיו א"כ גם בליל שמיני חייל עליה נזירות ושייך[2] ליום שמיני ומעתה נוקי למתני' כרבי דנטמא בליל ח' דכיון דחייל עליה נזירות טומאות הרבה יש כאן ומ"מ פוטר עצמו בקרבן אחד לפי שלא יצא שעה אחת הראויה להביא קרבנותיו דאין מקריבין קרבנות בלילה מביום לוותו מדלא מוקי לה הכי נימא קסבר ליליא לאו מחוסר זמן הוא פי' ולא לענין שיוכל להקריבו בלילה אלא דאשכחינן ליה כיצא לשעה שראוי להקריב קרבנותיו ולא יפטר בקרבן טומאה אחד: **הא בהא תליא.** ולא מצי אתיא כרבי: **ה"ג אי אמרת לילה מחוסר זמן אימת מייתי קרבן עד צפרא נזירות נמי לא חייל עד צפרא** דכפר וקדש כתיב בשעה שראויה להביא קרבן חייל נזירות טהרה כיי[3] נטמא בלילה לא הוו טומאות הרבה אלא טומאה אריכתא ואי קסבר לילה לאו מחוסר זמן להשתא בשעה שראויה להקריב בלילה נזירות נמי חייל מחמתה ומיחייב קרבן טומאה על כל אחת ואחת: **אית** ספרים **דגרסי ביה גופא נטמא בשביעי בו'** ולא גרסינן[4] דבכולה הש"ס לא גרסינן גופא אלא כשהש"ס הביא מימרא או ברייתא תחילה ומייתי אותה אגב גרדא אז חוזר ואומר גופא לפרש המימרא או הברייתא אבל ברייתא לא הביא הש"ס כלל לעיל אלא מלשנא דהש"ס לעיל דקאמר ליליא שנטמא בשביעי: **אינו מביא אלא קרבן אחד.** אע"ג דס"ל דחייל עליה נזירות טהרה משביעי כיון דנטמא עד שלא האיר השמיני שעה הראויה להביא קרבנותיו נפטר בקרבן אחד על טומאות הרבה אבל כשנטמא בשמיני וחזר ונטמא בח' כיון שיצא לשעה הראויה להביא קרבנותיו מביא קרבן על כל אחד ואחד: **מתחיל** ומונה מיד דברי ר' אליעזר וכו'. לכאורה הוה משמע דמתחיל מנין נזירות טהרה שלו בשמיני [5] אלא אי אפשר לומר כן דאי לא חייל עליה נזירות טהרה שלו אלא בשמיני א"כ כי נטמא בשמיני לא סותר אלא יום אחד ולא הוה מתחייב קרבן טומאה לרבי אליעזר [כדתנן] במתני' ר"א אומר לא [בו] ביום אלא ומונה מיד בשביעי דאז חייל עליה נזירות טהרה מכי הזה וטבל (מכי הזה וטבל) וכי נטמא בשמיני סותר ב' ימים ומתחייב שפיר בקרבן ב] ובטומאה לרבי אליעזר: **וחב"א** קרבן אחד על הכל עד **שיביא חטאתו בו'.** רבנן סבירא להו דלא חייל נזירות טהרה עליה עד שיביא חטאתו הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה נזירות טהרה [וטעמייהו] יליף בסמוך: **כך** אשמו מעכבתו. דלא חייל עליה נזירות טהרה עד שיביא גם אשמו וטעמיה מפרש בסמוך: **בשלמא** לר' אליעזר אמר קרא וקדש ראשו ביום ההוא. מיותר ביום ההוא לרבות ביום השביעי דמשביעי חייל עליה נזירות טהרה כדפרישית לעיל לר"א ולשון הש"ס דקאמר אע"פ שלא הביא קרבנותיו הוי פירושו אע"פ שלא הגיע יום הראוי קצת[5] להביא קרבנותיו דהיינו יום ז' ולא הוי פירושו כההוא דלעיל דקאמר הש"ס אליבא דרבי ביום ההוא מיותר לומר לך אע"פ שלא הביא קרבנותיו דההוא ודאי הוי פירושו לרבות יום שמיני דוקא משהאיר הבקר אבל אליבא דר"א אתא [לרבות] אפילו יום השביעי כדפי': ולרבנן ההוא אע"פ שלא הביא אשמו. אע"ג שכל אשמות שבתורה מעכבות הכא מרבינן מההוא דלא מעכב ליה מלחוד עליה נזירות טהרה: אלא לר' ישמעאל ההוא מאי אתא לרבויי אמר לך אע"פ שלא הביא עולתו: **ורבנן** עולה לא בעיא מיעוטא דדורון בעלמא הוא. ות"ת מ"ט דרבי ישמעאל שפיר קאמרי ליה רבנן וי"ל משום דאתאת ועולה כתיבי בחד קרא והדר כתיב וכפר עליו וקדש ראשו דס"ד דאע"ג דעולה דורון הוא כיון דאקדמיה קרא לוקדש ראשו לא חייל עליה נזירות טהרה עד דמייתי לעולה נמי קא משמע לן ההוא לומר אע"פ שלא הביא עולתו ומסתברא לאוקמי לעולה ולא לאתאת דעיקר כפרה באתאת ות"ת מנא ליה להש"ס לעיל לומר בפסיטות אליבא דרבי ההוא (מפרש) מרבה אע"פ שלא הביא קרבנותיו פי' משהאיר השמיני חייל עליה נזירות טהרה דלמא לא מרבה רבי אלא הביא חטאתו ולא אשמו או כר' ישמעאל ווי"ל

ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני תנהו ענין לשביעי ורבי נמי הכתיב ביום ההוא אמר לך רבי ההוא להכי הוא דאתא לומר לך אע"פ שלא הביא קרבנותיו ורב חסדא מאי דוחקיה לאוקמיה כר' יוסי ברבי יהודה לוקמה כגון דנטמא דחזיא בליל שמיני ורבי היא מדלא מוקים לה כרבי לימא קסבר ליליא לאו מחוסר זמן הוא אמר רב אדא בר אהבה [3]הא בהא תליא אי אמרת ליליא מחוסר זמן אימת מיחזי לקרבן לצפרא נזירות נמי לא חיילא עד צפרא ואי אמרת ליליא אינו מחוסר זמן נזירות טהרה חיילא מאורתא: [4] גופא נטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי אינו מביא אלא קרבן אחד נטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני מביא קרבן על כל אחד ואחד מתחיל ומונה מיד [5]דברי ר' [א] אליעזר וחכ"א [6]קרבן אחד על הכל עד שיביא חטאתו הביא חטאתו ונטמא והביא חטאתו ונטמא מביא קרבן על כל אחד ואחד [7]הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה [8]ר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר כשם שחטאתו עיכבתו [9] כן אשמו מעכבו בשלמא לרבי [ב] אליעזר אמר קרא [1]וקדש את ראשו ביו' ההוא אע"פ שלא הביא קרבנותיו ורבנן ההוא אע"פ שלא הביא אשמו אלא רבי ישמעאל ההוא למה לי אמר לך ההוא אע"פ שלא הביא עולתו ורבנן עולה לא בעי מיעוטא דורון בעלמא הוא מאי טעמייהו דרבנן דתניא [2]והזיר לה' את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם מה ת"ל לפי שמצינו שכל אשמות שבתורה שהן מעכבין יכול אף זה מעכבו ת"ל

ורב חסדא מאי דוחקיה לאוקמיה כרבי יוסי ברבי יהודה לוקמה[10] כרבי. ומשכחת [11]לה דאית בהו טומאות הרבה: **כגון דחזיא בליל שמיני.** כלומר דנטמא בליל שמיני והאי דאמר דחזיא לאו דוקא הכא אלא אייתי [12]לנקיטו לה במס' כריתות [מ.] נקטיה להכא וחזר ונטמא בליל שמיני דטומאות הרבה איכא מכיון דנטמא בליל ח' וחיילא עליה טהרה ואינו חייב עליהן אלא קרבן אחד לפי שעדיין לא הגיע יום שמיני [13]שהיתה שעה הראויה להביא בה קרבן: **ומדלא מוקים לה.** רב חסדא בכה"ג ואליבא דרבי תיפשוט מינה דאית ליה לרב חסדא דלילה לאו מחוסר זמן הוא [14] דאם נטמא בליל שמיני הוה כנטמא ביום שמיני דנטמא בשעה שראויה להביא קרבן אע"ג דאינו קרב עד היום א] דמיא הלילה ליום וחייב קרבן על כל אחת ואחת: **אמר רב אדא בר אהבה.** אפילו אי אית ליה לרב חסדא דלילה מחוסר זמן הוא אכתי לא מתוקמא ליה כרבי דהא בהא תליא: **דאי אמרת לרבי מחוסר זמן הוא אימת מיתחזי לקרבן לצפרא ונזירות טהרה נמי לא חיילא עליה עד לצפרא.** והילכך כי מיטמי בליל שמיני כולה טומאה אריכתא היא ולית לך למימר בהו טומאות הרבה ואי אמרת דלרבי אינו מחוסר זמן דליליה נמי [15]זמן הקרבה ואית בהו טומאות הרבה נזירות טהרה נמי חיילא מאורתא וחייב קרבן על כל טומאה וטומאה הילכך לא מיתוקמא כרבי כלל: ה"ג **ת"ר נטמא בשביעי וחזר ונטמא בו'.** ואית ספריס [16]דגרסי ביה גופא נטמא בשביעי בו' ושבושא הוא דקי"ל דכל היכא דכתב גופא דכבר נשנית ההיא שמעתא לעיל ואילו הכא לא נשנית כלל: **מתחיל ומונה.** לנזירות טהרה מיד כיון שהגיע שמיני [17]ואפילו אלא הביא קרבנותיו דברי ר' אליעזר: [18]**וחכ"א קרבן אחד על הכל עד שיביא חטאתו הביא חטאתו ונטמא מביא קרבן על כל אחת ואחת הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה.** נזירות דטהרה אבל אם לא הביא חטאתו אינו מונה. לעולם אין מתחילין למנות לנזירות טהרה עד שיביא חטאתו אחד מהלנו [19]שני תורים שמביא אחד לחטאת שאם נטמא קודם שהביא חטאתו אינו מביא אלא קרבן טומאה אחד אבל אם הביא חטאתו ולא הביא אשמו כבש בן שנתו לאשם מונה לנזירות ימי טהרה: [20]**כך אשמו מעכבו.** אלא יתחיל למנות עד שיביא אשמו: **כשלמא לר' אליעזר.** דאמר מתחיל ומונה מיד: **אע"פ שלא הביא קרבנות.** [21]מתחיל למנות מבו ביום. ולרבנן אתא ליה ההוא אע"פ שלא הביא את אשמו: **אע"פ שלא הביא עולתו.** שהאחד לעולה ובלבד שהביא אשמו וחטאתו מתחיל למנות: **משום עולה לא** (ד) [22]**מיבעיא.** דהיא לא אתיא לא משום עולה[23] ולא משום נזירות אלא לדורון בעלמא: [24]**כל האשמות שבתורה מעכבין.** כדאמרינן (יבמות דף עד:) הביא כפרתו אוכל בקדשים: ת"ל

שלא הביא קרבן. ורבנן סברי דלא חיילא עד שיביא חטאתו. ור' ישמעאל אומר אפילו אשמו. וא"ת הא דקאמר רב חסדא לעיל אי בנטמא בח' וחזר ונטמא בח' הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן מנליה דר' דלא כרבנן ודלא כר' ישמעאל. וי"ל דלישנא דמילתיה דר' משמע ליה הכי מדקאמר ביום הבאת קרבנותיו בסתם ולא פירש עד שיביא חטאתו או אשמו. משמע דהיום גורם אע"פ שלא הביא כלל. ורבנן ההוא אע"פ שלא הביא אשמו. דוקדש את ראשו כתיב בתר ב' תורים או ב' בני יונה כתיב וקודם אשם לומר לך אפילו לא הביא אשמו: אע"פ שלא הביא עולתו (דממילא) [דמעולה] סליק דעולה בלילה טומאה אריכתא הוא. ואי אמרת לילה לאו מחוסר זמן נזי' טהרה חלה מאורתא וכי נטמא בלילה מביא קרבן על כל א' וא' כמו שנטמא ביום ח': גופא נטמא בז' וכו'. הך גופא לא הוי כשאר גופא שבתלמוד אלא שלשון נזיר משונה שהרי לא הביא זאת הברייתא לעיל אלא משום דרבי ורבי יוסי איירי לעיל בהך עניינא אמרי גופא: מתחיל ומונה מיד. פי' מיד בז' אחר שהזה וטבל דס"ל דנזי' טהרה חיילא בז' כר' יוסי בר יהודה. וכן מוכח לקמן פ' כ"ג דתנן ואינו מתחיל למנות עד שיטהר ומיבעי' ליה בגמ' עד שיטהר בז' ומני ר"א היא. והאי דקים ליה לתלמוד הכי ולא בעי לפרושי מתחיל ומונה מיד בח' אע"פ

יז א מיי' פ"ו מהלכות נזירות הלכה טו:
יח ב מיי' שם הלכה יב:

תורה אור השלם

1. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:
במדבר ו יא
2. וְהִזִּיר לַיְיָ אֶת יְמֵי נִזְרוֹ וְהֵבִיא כֶּבֶשׂ בֶּן שְׁנָתוֹ לְאָשָׁם וְהַיָּמִים הָרִאשֹׁנִים יִפְּלוּ כִּי טָמֵא נִזְרוֹ: במדבר ו יב

נוסחת הריב"ן

א] לה' כרבי: ב] דנקטו בה גבי זיבה במסכת: ג] שהיא: ד] מחוסר זמן הוא להקריבה דלילי שמיני נמי הוי שעה שראויה להביא קרבן ואי נטמא ביום שמיני מיחייב קרבן על כל אחת ואחת. והשתא ליתא: ה] מחזי להקריבה: ו] דכתיב בהו: ז] ואע"פ: ח] בכ"י כתוב כאן בזה"ל וה"ג וחכ"א קרבן א' על הכל עד שיביא אשמו הביא אשמו ונטמא הביא אשמו ונטמא מביא קרבן על כל אחת ואחת הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה אין מתחילין כו' והשתא ליתא. [וא"ע כי גרסה ע"ס]: ט] שמי: י] בכ"י כתוב כאן בזה"ל לפי שמצינו בכל האשמות שבתורה שהן מעכבין כדאמרינן הביא כפרתו אוכל בקדשים כך אשמו מעכבו כו': כ] יתחיל: ל] לא בעיא מיעוטא דהא לא אתיא לא משום עולתה ולא משום נזירות כו': מ] בכ"י כתוב זה הדבור לעיל בכ"ל:

מוסף רש"י

לילה לאו מחוסר זמן הוא. אין ממוסר זמן במי שהגיע לילו להקריב קרבנותיו (חגיגה ט:).

פי' הרא"ש

ביום ההוא למה לי תנהו ענין לז'. כלומר ביום ההוא של תגלחתו: לוקמה כר' וכגון שנטמא בליל ח' דקרי' ביה טומאות הרבה דמתחיל' ליל ח' חלה עליו נזירות טהרה וחדא קרבן הוא דמייתי דאכתי לא יצאת שעה שראוי להביא קרבן עד למחר. ומדלא מוקי לה הכי ש"מ קסבר לילה לאו מחוסר זמן דכל דבר שזמנו ביום מתחלת הלילה יש לו דין היום אע"פ שאינו מביא קרבן בלילה הילכך מביא ב' קרבנות: הא בהא תליא. כלומר לא מצית למפשט דלילה לאו מחוסר זמן הוא מדלא אוקמא כר' דאפי' אי לילה מחוסר זמן לא מצי לאוקמה כר' דאי אמרת לילה מחוסר זמן אימת מחזי לקרבן נזיר מצפרא טהרה נמי לא חיילא עד צפרא דוכפר וקדש את ראשו בשעה הראויה להביא קרבן חייל עליה נזי' טהרה וכי נטמא בלילה טומאה אריכתא הוא. ור' ישמעאל אומר אפילו אשמו. וא"ת הא דקאמר רב חסדא לעיל אי בנטמא בח' וחזר ונטמא בח' הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן מנליה דר' דלא כרבנן ודלא כר' ישמעאל. וי"ל דלישנא דמילתיה דר' משמע ליה הכי מדקאמר ביום הבאת קרבנותיו בסתם ולא פירש עד שיביא חטאתו או אשמו. משמע דהיום גורם אע"פ שלא הביא כלל. ורבנן ההוא אע"פ שלא הביא אשמו. דוקדש את ראשו כתיב בתר ב' תורים או ב' בני יונה כתיב וקודם אשם לומר לך אפילו לא הביא אשמו: אע"פ שלא הביא עולתו (דממילא) [דמעולה] סליק דעולה

הגהות הב"ח

(א) גמ' חייבת מאורתא תנו רבנן נטמא בשביעי: (ב) שם כך אשמו מעכבו: (ג) רש"י ד"ה ורב חסדא וכו' לוקמה וכו' ומשכחת לה לרבי לאית בהו טומאות הרבה כגון כל"ל והל"ל: (ד) ד"ה משום עולה לא בעיא מיעוט דההוא דעולה לא אתיא לא משום כפרה ולא משום:

גליון הש"ם

גמ' הביא חטאתו. עיין לקמן דף מ ע"ל תד"ה וסופרין: תוס' ד"ה מתחיל ומונה מיד כו' אלא א"א לומר כן. ע' לקמן ד' נד ע"ל:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אליעזר ממחק. (וזה"ל ח"ל לכ"מ שדחקו התוס' בזה לגרסה דידן ר"ח): [ב] שם אליעזר ממחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה ומדלא מוקים לה וכו' אע"ג דאינו קרב עד היום דמיא וכו' כל"ל: ב] תוד"ה מתחיל ומונה מיד דברי ר"ל וכו' מכי הזה וטבל וכי נטמא בשמיני וכו' ומתחייב שפיר בקרבן טומאה לר"ל כל"ל:

הגהות התוספות

1. ל"ל דחזיא. ועי' במפרש ד"ה כגון דחזיא. 2. ל"ל דשייך. 3. ל"ל וכי. 4. ל"ל ולא גרסינן ליה. 5. ל"ל קצת יום הראוי.

פי' הרא"ש (המשך)

שלא הביא קרבן לאפוקי מדרבנן דאמרי דאינו מביא קרבן על טומאתו ואינו מתחיל למנות עד שיביא חטאתו משום דר"א הוא דקאמר במתני' לא בו ביום דאם נטמא ביום ראשון לנזירותו אינו סותר א"כ ע"כ מדהביא קרבן על טומאתו שנטמא בח' צ"ל שהתחיל למנות נזירותו מאתמול ולקמן דקאמר ר"א היא הוה מצי למי' ר"י ברבי יהודה היא. וכן לעיל הוה מצי למימר ר"א היא: ביום ההוא אע"פ שלא הביא קרבנותיו כלומר אע"פ שלא הגיע זמן הבאת קרבנותיו דהיינו משביעי וכדדריש ר"י בר' יהודה לעיל. וארבע מחלוקות ר"י בר יהודה ור"א משביעי הוא דחיילא נזי' טהרה ור' סבר דמח' הוא דחיילא נזי' טהרה אע"פ

מסורת הש"ס

ה) [מגיגה ט: ושם נסמן], [שבת קלה: וש"נ], ג) [לקמן נד.], ד) [פסחים נט. ע"ש ערכין כא. ע"ש], ה) [ל"ל טומאה שטמ"ק], ו) גמ' חייבת מאורתא תנו רבנן נטמא בשביעי: ז) שם כך אשמו מעכבו: ח) רש"י ד"ה ורב חסדא וכו' לוקמה וכו' ומשכחת לה לרבי לאית בהו טומאות הרבה כגון כל"ל והל"ל: ט) ד"ה משום עולה לא בעיא מיעוט דההוא דעולה לא אתיא לא משום כפרה ולא משום: